

MÉG A FÉNYKÉPEZÉSRŐL

Galambos Viktor

Gyerek fejjel kaptam apámtól egy fényképezőgépet, egy filmre 12 felvételt lehetett fölvenni, azután elő kellett hívatni, és megcsináltatni a fekete-fehér képeket. Távolságot, exponálási időt, blendnit be kellett állítani, és ebben csak a gyakorlat segített. A lencsének fix fókusza volt.

A mostani gépemnek 14 szerez zoom lencséje van, több ezer színes fényképet lehet egy memória kártyára felvenni, vagy egy félórás filmet, beépített villanófénye van, az összes beállítások automatikusak, és a fény érzékenysége több ezerszerese (1600-10.000 ASA) a fiatal koromban használt legérzékenyebb filmnél (21 DIN= 65ASA). Ezen is van még százféle program, amit nem használok, vagy csak nagyon ritkán. Mivel a digitális fényképezőgéppel rengeteg fényképet vesz fel az ember, ezeket kompaktlemezen tárolom, egy lemezre kb. 600 képet lehet feltenni, vagy ha nem elég, akkor DVD-n több ezer képet lehet tárolni.

Komputerrel muszáj volt megtanulni dolgozni, és a legutóbbi 20 évben, csak azon dolgoztam. Amikor elkezdtem dolgozni, rajztáblán, ceruzával megrajzoltam, amit kellett, erre a rajzolónők rátették a "Kalk" papírt és tuskihúzóval kihúzták a rajzot, a tuskihúzót felváltották a töltőtoll szerű kihúzó. A kalkról fényérzékeny papíron készültek a másolatok, ezeket ammóniával hívták elő. A tervező irodákat az ammóniák szagáról lehetett megtalálni.

Azután a fényérzékeny papír megváltozott, már nem ammóniával hívták elő, és nem kék vagy lila volt a másolat, hanem fehér fekete. Ez is hamar elmúlt mert elkezdtek a rajzokat komputeren készíteni, és printeren kinyomtatni. Mikor elkezdtem itt Izraelben dolgozni, még 50-60 rajztábla volt az irodában, ma már egy sincs!

Mint mondtam muszáj volt megtanulni komputeren dolgozni, – aki nem akart átállni komputerre, azt egyszerűen kirúgták.

De vannak dolgok, amikre már nem vagyok hajlandó, kifogás a zsenge korom. Például nem kell okos telefonnak a nem tudom hányadik generációja, az I-padet is az unokámnak hagyom. A GPS idegesít, amikor egy kedves női hang elkezd mondani hogy : "Innen háromszáz méterre forduljon jobbra, még százötven méter van a jobb kanyarig, már csak ötven, tíz, na most

forduljon jobbra, aztán egyenest 25 kilométert! A megengedett sebességnél gyorsabban hajt!" És így tovább. Hogy ezt hallgassam, és az útra is figyeljek, az már nekem sok!

A szupermarketben is inkább sorbaállok a pénztárnál, mint hogy igénybe vegyem az önkiszolgáló pénztárat, amely leolvassa a megvett áruk vonal kódját és levonja a hitelkártyáról az értéküket. Csinálják a pénztáros nők! Megjegyzem, hogy amikor az első hitelkártyát láttam életemben, jóval túl voltam a negyvenen!

Lehet hogy még majd áttérek a HD minőségű televízióra vagy a 3D sztereó képre de nem sürgős !

Még lehetne folytatni a felsorolást, de gondolom ez is elég, hogy bizonyítsam, nem abban a világban élek amelyben születtem.